

Senasis ir klausia:

– Ar žinai, kas ant šito akmens užrašyta?

Jaunėlis tik dabar pastebėjo ant akmens kerpėm užaugusius ženklus.

Nudraskęs nagais kerpės, ėmė garsiai paraidžiui šlebizavoti.

– Žèè aaa ell gie iii err iii ess. Ž A L G I R I S. Žalgiris! – apsidžiaugė perskaitęs.

– Teisingai! – pagyrė jį tėvas. – Žalgiris. Taip vadinasi šita vieta. Gal todėl, jog kadaise čia žalia giria šniokštė. Bet jau daug amžių plyti dykas laukas – žemė čia tiek kraujo prisigėrusi, kad tik smilgos siūruoja. O po šituo akmeniu – atspėk kas? nagi? neatspėsi – puikiuose šarvuose karžygio palaikai.

– Čia tai bent! – susidomėjo jaunėlis. – Papasakok! – ėmė prašyti.

– Tai buvo seniai seniai, – pradėjo kranklys tėvas. – Jau kažin kada išmirė visi tuos nepaprastus įvykius regėjusieji, bet žmonės vis perduoda jų pasakojimus iš lūpų į lūpas vaikams ir vaikaičiams, nes tada skaityt, rašyt mokėję tik nedaugelis...

Sunkūs tai buvo laikai mūsų kraštui. Grobio ir sau garbės ieškodami atsikraustė į pajūrį atėjūnai kryžiuočiai. Praminė juos taip todėl, kad dėvėjo baltą apsiaustą su juodu kryžiumi. Kasmet gerai pasiruošę, apsišarvavę nuo galvos iki kojų patys ir apšarvavę arklius, kryžiuočiai išsirengdavo į žygį.

